

‘Gouden jacht complot’

door

Sander Chargois

*Voor Ben,
voor wie je bent
en voor wie ik er altijd wil zijn.*

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois
ISBN: 9789465207322
Uitgever: Brave New Books

© Sander Chargois
Derde uitgave 2025

Voorwoord

Er is een lange periode vooraf gegaan alvorens mijn boek zijn weg vond naar een uitgeverij. Ondanks het feit dat ik elf jaar geleden het boek heb geschreven is het er nooit van gekomen hier daadwerkelijk iets mee te doen en jou als lezer hierbij te betrekken.

Na voltooiing van het '*Gouden jacht complot*' zijn er velen in mijn naaste omgeving geweest die ik het boek heb laten lezen. Meer om erachter te komen of men het, het lezen waard vond en om ervoor te zorgen dat onnauwkeurigheden eruit werden gehaald. Keer op keer kreeg ik te horen dat men vol spanning mijn boek had gelezen en sommigen deden dat zelfs aan één stuk door zonder het opzij te leggen. Mijn dank gaat dan ook uit naar alle vrienden en familieleden die de moeite hebben genomen het te lezen en te voorzien van commentaar. Speciale dank gaat hierbij uit naar Wendy die het voorrecht had mijn eerste lezer te zijn op het moment dat ik nog druk bezig was met het schrijven van de laatste hoofdstukken van dit boek.

Waarom dan het script toch elf jaar lang in de kast stoffig laten worden zou je denken. Ja ook hiervoor heb ik eigenlijk geen aanwijsbare reden. De tijd zal niet rijp geweest zijn. En nu wij een decennium verder zijn, is het een stuk gemakkelijker zelf tot publicatie over te gaan. Naar mijn mening is het aan de lezer te beslissen of zij het goed vinden. Jullie zijn mijn publiek!

In het '*Gouden jacht complot*' volgen wij de belevenissen van Elaine, Susan, David en Bruce. Bijgestaan door enkele vrienden. Hun speurtocht en alle belevenissen die zij meemaken brengt hen in een web van intriges en misdaad. Raken zij erin verstrikt of weten zij de schakels te doorbreken? Het verhaal bestrijkt een periode van ongeveer 15 jaar en neemt je mee naar verschillende plaatsen in Europa, de Verenigde Staten en Azië. Stuk voor stuk zijn die qua setting de meest geschikte voor de talrijke gebeurtenissen in het boek.

Ondanks dat jij als lezer jezelf een voorstelling zult maken over hoe de verschillende settings er uit zien, heb ik getracht één en ander dusdanig te beschrijven om je te helpen een beeld te vormen. Vele plaatsen die in het boek voorkomen kloppen met

de werkelijkheid. Simpelweg doordat ik er een aantal zelf heb bezocht of hier research naar heb gedaan. Daar waar nodig zijn sommige dingen uiteraard aangepast indien dit voor het verhaal beter uitkwam. Het blijft fictie nietwaar? Wil je meer achtergrondinformatie of wil je zien hoe ik zelf tot deze beeldvorming ben gekomen neem dan gerust eens een kijkje op mijn website: www.sanderchargois.eu. Hier kun je ook terecht voor commentaar of reacties, alsmede de aankondiging van mijn volgende werk.

Ik wens je heel veel leesplezier en hoop dat je je laat meevoeren door mijn boek.

Sander Chargois
(Antwerpen 2007)

Toevoeging uit 2025 op het voorwoord:

Zoals je misschien hebt gemerkt dateert bovenstaand voorwoord uit 2007. Ik heb deze bewust niet veranderd. Het duurde hierna tien jaar voor het tweede deel uit de Alpen trilogie gereed was, het 'Verborgene resort'. Vervolgens nog eens tot 2025 voordat het afsluitende deel, 'Het Stille paleis', het daglicht zag. Daarmee is de trilogie compleet, of.....? Ik zeg nooit nooit. Misschien dat er zomaar nog eens een deel door mij wordt geschreven.

Hoofdstuk 1

Californië, Amerika najaar 1991

Met kleine tussenpozen spoelden de golven zachtjes aan op een klein, door rotsen omgeven privé strand aan de westkust van de Verenigde Staten. Vanaf het goudgele zand leidde een steile trap naar het hoger gelegen huis. Op het zand, enkele meters verwijderd van de vloedlijn, lagen een badlaken en wat brieven. Het was een mooie nazomerse dag en de temperatuur liet het nog steeds toe om een frisse duik in de oceaan te nemen, waar Elaine dan ook dagelijks van profiteerde. Het was een perfecte manier van ontspanning alvorens zich in het drukke zakenleven van alle dag te storten.

Elaine Chalone, een mooie vrouw van 38 jaar, woonde nu al zes jaar in de Verenigde Staten en was eigenares van een landelijke drankhandelketen. Een op en top zakenvrouw die haar concern, Chalones Liquor Company, in de afgelopen vijf jaar had uitgebreid tot een zevental warenhuizen. Drankwarenhuizen, zoals zij ze zelf noemde. Naast de vele soorten alcoholische dranken die zij daar verkocht, had ze het assortiment uitgebreid met accessoires die nauwe verwantschap hadden met de oorspronkelijke producten. De belangrijkste assortimentsuitbreiding had zij in het laatste jaar doorgevoerd en bestond uit zelfontworpen kristallen glazen. Voor elke drank een ander speciaal vormgegeven glas die ze in haar eigen glasfabriek liet ontwerpen en produceren. Het was een gat in de markt, zo bleek reeds na de eerste verkoopcijfers. Haar klantenkring lag voornamelijk in de hogere kringen, alsmede een aantal vijf sterrenhotelketens in Amerika en Canada.

De avond ervoor was ze net teruggekomen van de opening van haar laatste drankwarenhuis in Beverly Hills en ontspande zich in haar villa vlak buiten Carmel. Ze had wel een vrije dag verdiend na de zware weken van voorbereiding voor de officiële opening, vond ze zelf. De zee bood op zo'n moment uitkomst. Zo ook op deze ochtend.

Na een klein kwartier te hebben gezwommen keerde ze terug naar het strand en spoelde het zoute water van haar af onder de aan de zijkant van de trap bevestigde douche. Ze sloeg een

handdoek om haar heen en kamde het halflange, donkerbruine haar strak achterover.

Ze ging op het badlaken in de gestaag opklimmende ochtendzon liggen en nam de post van de afgelopen dagen door. Het merendeel bestond uit rekeningen, op één brief na. Een grijs kleurige envelop die al snel haar aandacht trok. Op de buitenzijde van de envelop stond het logo van een plaatselijk detectivebureau genaamd 'Anderson & Anderson'. Voorzichtig scheurde Elaine de envelop open en begon te lezen. Na enkele formele mededelingen, waar ze weinig interesse in toonde, gingen haar ogen over een vetgedrukte alinea. Elaine kon haar ogen niet geloven. Verderop in de brief stond een adres vermeld. Dit was waar het haar om ging. Ze las het adres een aantal keren over. Het luidde: 5318 Kennedy Avenue, Oakland. Al die jaren had ze op dit ene moment gewacht en dan eindelijk was het zover.

Met de brief in haar hand spoedde ze zich over de trap naar het huis bovenop de klif en begon haastig te zoeken naar een plattegrond van Oakland. Het duurde niet lang voor ze de juiste kaart had gevonden en spreidde hem uit op haar bureau. Vluchtig ging ze met haar vinger over de kaart. De Kennedy Avenue vond ze uiteindelijk in het zuiden van Oakland.

Vol enthousiasme pakte Elaine de telefoon en belde haar man. 'Goedemorgen, met Chalone Winery. Kan ik u helpen?' 'Met Elaine Chalone, kunt u mij doorverbinden met mijn man?' 'Heeft u een moment, ik zal even kijken of hij in zijn kantoor is.' Het duurde even voordat Bruce Chalone aan de telefoon kwam. 'Hallo Elaine, met Bruce. Hoe is het?' 'Bruce, het is zover...' Even was het stil en toen vervolgde Elaine: 'ze hebben hem gevonden!' 'Wat? Wie hebben ze gevonden?', vroeg Bruce verbaasd, die enigszins overdonderd was door het korte antwoord dat hij van haar kreeg. 'Jim... ze hebben Jim gevonden!' 'Dat meen je niet', riep Bruce, die zijn oren niet kon geloven. Na al die jaren. Eigenlijk had hijzelf de moed al lang geleden opgegeven dat ze hem ooit nog zouden vinden, al had hij dat nooit aan haar laten blijken. Hij wist dat het voor haar alles betekende.

‘Ja, het is echt waar. Ik heb het adres hier voor mij liggen. Hij woont momenteel in Oakland’, zei ze met vreugde in haar stem.

‘Dat is fantastisch. Zal ik naar je toe komen?’

‘Ja, zou je dat willen doen?’

‘Natuurlijk kom ik. Dit moeten we vieren nietwaar?’

‘Oke, ik zie je over een uur.’

‘Ik zal me haasten. Tot straks!’

Een aantal dagen gingen voorbij. Vooral Elaine kon nauwelijks wachten tot het vrijdag was. De dag waarop ze naar Oakland zouden gaan. Het was inmiddels maandagavond en Elaine was net thuisgekomen van haar werk. Langzaam begon de zon achter de heuvels te zakken en zorgde voor een enigszins rode gloed over de lichtgroene wijnranken van de Chalone Winery. Deze Winery, gelegen aan de rand van Monterey County, was vooral bekend om haar Pinot Noir. Met deze rode wijn werd jaarlijks een groot deel van de winst behaald.

Halverwege de glooiende helling lag het landhuis van Elaine en Bruce, dat bekend stond als ‘Chateaux Chalone’. Hier verbleven ze vaak gedurende de week. In het weekend vertrokken ze meestal naar hun villa bij Carmel. Eén vleugel van het u-vormige ‘Chateaux’ deed dienst als kantoor, vanwaar de zakelijke kanten van het bedrijf werden geregeld. Hier was Bruce het grootste deel van de dag te vinden, als hij niet zijn wijngaard aan het inspecteren was. De vleugel tegenover het kantoorgedeelte bevatte de garages voor de privé-auto’s van de Chalone’s alsmede de ingang naar de wijnkelders die voor een klein gedeelte onder het huis lagen en voor het grootste gedeelte in de heuvel zelf. In de kelders, die een gezamenlijke lengte hadden van vijfhonderd meter, lagen honderden eikenhouten vaten opgeslagen met vele jaargangen wijn. Ook was er een speciaal gedeelte ingericht om gasten te ontvangen en er wijn te proeven.

Het hoofdgebouw waar beide vleugels aan vast zaten, diende als woonhuis voor Elaine en Bruce. Na de grote houten voordeur kwam je in een vierkante hal, vanwaar er verschillende gangen elk een eigen heenkomen zochten. Vanuit deze hal was het ook mogelijk via een statige houten trap de eerste verdieping te bereiken. Op deze verdieping bevonden zich ongeveer tien slaapkamers, voor de Chalone’s,

het personeel en voor de vele gasten die geregeld de Chalone Winery bezochten. Op de begane grond waren de gebruikelijke vertrekken, alsmede een binnenzwembad gesitueerd.

Het hele huis was ingericht met moderne witte en houten meubels. Naast deze meubels stonden talrijke souvenirs van over de hele wereld die de Chalone's op hun reizen hadden verzameld. Vanuit de woonkamer was het mogelijk om via schuifpuien naar de veranda te gaan. Rondom deze veranda stond een stenen balustrade, vanwaar je een schitterend uitzicht had op het lagergelegen buitenbad, de aangelegde tuin en de gehele vallei met lange rijen wijnranken.

Het water in het zwembad klotste tegen de rand op het moment dat Elaine erin dook. Nadat ze een aantal baantjes had getrokken trok ze zich uit het zwembad op en spreidde haar handdoek uit op één van de omringende ligstoelen. Langzaam deed de schaduw haar intrede in het dal en kwam dichterbij en dichterbij naar de villa. Het zou niet lang meer duren voordat ook deze omhuld werd. Boven de wijnranken fladderden enkele vogels die de laatste zonnestralen op wilden vangen, alvorens een plek te zoeken voor de nacht. Op het kwetteren van deze vogels na heerste er volkomen stilte in de vallei.

Plotseling werd deze stilte verbroken door een schreeuw van Bruce vanaf de veranda: 'Elaine, waar zit je, Elaine?'

Elaine die bijna in slaap was gevallen, ging rechtop zitten en draaide haar hoofd richting de veranda.

'Hier ben ik. Is er iets?'

'Dat kun je wel stellen, ja...'

'Maar wat is er dan gebeurd, vertel dan wat.'

Elaine haastte zich via de ronde trap naar de veranda. Toen zij boven was gekomen was Bruce alweer in het huis verdwenen.

Elaine spoedde zich naar binnen en ging naast Bruce op de bank zitten. De televisie stond aan en vertoonde beelden van een nieuwsuitzending verzorgd door CNN.

'Is dit nu waarvoor ik mij zo moest haasten?', hijgde Elaine.

'Ik heb het nieuws vanmiddag op kantoor al gezien.'

'Was er toen al iets bekend over de bosbrand?', vroeg Bruce.

'Welke bosbrand, daar heb ik niets over gehoord, maar wat dan nog.'

'Wacht, ze schakelen zo over naar het rampgebied.'

‘Goedenavond dames en heren, welkom terug bij CNN. Zoals u net heeft kunnen zien heerst er op het ogenblik in het zuiden van Oakland een chaos. Voor het laatste nieuws schakelen we nu rechtstreeks over naar onze verslaggever ter plaatse.’

Het duurde enkele seconden voordat de verbinding tot stand was gekomen, maar uiteindelijk kwamen er dan toch schokkerige beelden, wat samenging met veel lawaai en geruis. Toen het beeld stabiel en scherper was geworden vertoonde zich aan de zijkant van het beeldscherm een reporter die gehuld was in een geel pak van de brandweer. Op de achtergrond was de enorme brand te zien. Nadat de reporter van CNN zijn tranen, ontstaan door de intense hitte, had weggeveegd begon hij met zijn verslag.

‘Zoals u achter mij kunt zien zijn we enkele honderden meters verwijderd van de vuurzee, om u over de laatste ontwikkelingen te berichten. Hier in Southern Quarter, Oakland City is rond het middaguur een hevige brand uitgebroken ter hoogte van Lincoln Avenue. Sinds het uitbreken van dit natuurgeweld heeft het vuur snel om zich heen kunnen grijpen en hebben brandweerkorpsen uit de wijde omgeving tevergeefs getracht het vuur te stoppen of af te remmen. Schuin achter mij kunt u de nog smeulende heuvels zien waar vanmorgen nog dure villa’s stonden. Alles heeft het vuur op zijn weg verwoest. Het is verschrikkelijk. Een bejaarde man kwam net naar mij toe, wiens huis al door de brand is verwoest. De man vergeleek het terrein met een slagveld uit de tweede wereldoorlog, en geloof mij, de man had inderdaad gelijk. Een ander slachtoffer vertelde me dat op het moment dat hij van de brand hoorde, hij naar buiten rende om te kijken hoeveel tijd er nog was om waardevolle eigendommen in veiligheid te kunnen brengen. Op het moment dat hij de straat bereikt had en omkeek naar zijn villa, stond deze al in lichterlaaie.’

De reporter stopte even om het roet uit zijn longen te hoesten en vervolgde: *‘niets, maar dan ook niets blijft bespaard. Bewoners van deze wijken worden geëvacueerd en tijdelijk in speciaal daarvoor ingerichte crisiscentra ondergebracht. Sinds het moment dat men met deze evacuatie van start is gegaan is het een chaos in het rampgebied. Mensen proberen met hun auto zo snel mogelijk deze inferno te verlaten. Wegen zitten*

overvol met als gevolg dat men niet meer voor of achteruit kan. Brandweermannen adviseren mensen dan ook hun wagens achter te laten en te voet verder te gaan. Velen volgen deze raad op en zoeken al lopend een veilig heenkomen.'
'Ik krijg net te horen dat het vuur de Ken....'

Achter de reporter, op nog geen honderd meter afstand volgt een grote explosie en het beeld valt weg. Na enkele seconden komt de presentatrice vanuit de CNN-studio in beeld. Enigszins geschrokken vervolgt zij:

'Zoals u ziet hebben wij het contact met Oakland verloren. Wij hopen zo snel mogelijk terug te komen met meer beelden. Wel hebben we zojuist een verzoek van de brandweer uit Oakland gekregen u te vragen zo min mogelijk naar het rampgebied te bellen, om de lijnen vrij te houden. Mocht u desondanks vragen hebben dan kunt u zich wenden tot lokale politiebureau's of brandweer. CNN hoopt zo snel mogelijk terug te zijn met meer nieuws.'

Elaine en Bruce zaten verslagen op de bank en staarden naar de tv. Vooral de laatste zin die de reporter getracht had te zeggen bleef in hun hoofden doormalen. Wat zou de man hebben bedoeld met 'Ken'? Elaine stond op en liep naar het bureau aan de andere kant van de kamer. De bovenste la trok ze open en pakte er een pakje Marlboro uit. Met trillende vingers klemde ze een sigaret tussen haar lippen en zocht onder de stapel papieren naar een aansteker. Nadat ze hem gevonden had stak ze de sigaret aan en ging op de rand van het bureau zitten. Met haar hand streek ze door haar lange golvende haar. Ze boog haar hoofd achterover en staarde naar het plafond. Zachtjes fluisterde ze: 'dit kan toch niet waar zijn?'

Ze draaide haar hoofd weer in de richting van Bruce die nog steeds naar de tv zat te staren.

'Bruce, denk je dat de reporter met "Ken" de Kennedy Avenue bedoelde?'

'Er zijn natuurlijk meerdere straten die daarmee beginnen, maar je zou wel eens gelijk kunnen hebben.'

Elaine begon spontaan te lachen.

'Snap jij dat nou. Ben je jaren op zoek naar iemand, waarvan je eindelijk het adres hebt weten te achterhalen en dan gebeurt er zoiets.'

Het lachen van Elaine stopte en maakte plaats voor tranen. Ze drukte haar sigaret uit en sprong van het bureau. Langzaam liep ze door de openstaande deuren de veranda op en bleef voor de stenen balustrade staan. De zon was nu volledig achter de heuvels gezakt en gaf enkel nog een lichte gloed boven het landschap. De duisternis begon vanuit het oosten langzaam maar zeker haar intrede te nemen. Elaine staarde voor zich uit. Achter haar hoorde ze Bruce aan komen lopen. Ze draaide zich niet om, maar bleef naar het einde van de vallei kijken. Toen Bruce haar bereikt had, sloeg hij een handdoek om haar heen en sloot haar in zijn armen. Ze klampte zich tegen hem vast en droogde haar tranen. 'Denk je echt dat....?', vroeg ze met bevende stem. 'Ik weet het niet. Ik ken Southern Quarter in Oakland City niet. Waarschijnlijk zijn er wel dertien straten in een dozijn die beginnen met 'Ken'. Laten we nu geen voorbarige conclusies trekken. Daar schieten we immers niets mee op. Kom, ga je aankleden, dan gaan we vanavond naar Carmel en overnachten daar.' 'Je bent een schat', zei Elaine en gaf Bruce een zoen.

Een half uur later stapten ze met z'n tweeën in de Jaguar. Behendig reed Bruce via de bochtige oprijlaan met aan weerszijden rechte, statige bomen in de richting van de portierswoning, die bij de toegangspoort was gelegen. Het hek opende zich automatisch en de wagen reed er doorheen. Hierna volgde er een lange slingerende weg richting het westen. Pas na enkele kilometers reden zij voorbij andere huizen en landgoederen met wijnranken. Bij een kruispunt stond Carmel op een bord aangegeven. Nog 40 mijl te gaan.

Carmel was een gezellig plaatsje gelegen aan de Pacific. De plaats waar Clint Eastwood het tot burgemeester had weten te schoppen. Hier was tevens het begin van de '17„mile Drive', een zeventien mijl lange weg die toeristen het mooiste stukje van de Californische kust liet zien. Aan deze tolgeweg waren een aantal villawijken en een achttien holes golfbaan gesitueerd.

Bij de ingang van de tolgeweg stopte Bruce en draaide het raampje open. Een tolgwachter kwam tevoorschijn en controleerde de pas die Bruce ophield. De man gebaarde hem door te rijden. Na drie kilometer sloeg hij af en stopte voor een hoog smeedijzeren hek. Elaine stapte uit en opende het met

een sleutel. Nadat Bruce haar was gepasseerd, sloot ze het weer af en liep achter de auto aan. Na een korte oprijlaan bereikte ze de voordeur van de villa. Bruce had inmiddels de auto in de garage gezet en volgde haar het huis in. De villa was bedoeld als tweede huis voor de Chalones en werd vooral in de zomerweekends gebruikt door hen beide als vakantiehuis. Elaine overnachtte hier geregeld als ze tot 's avonds laat op haar kantoor in Carmel had gewerkt.

De villa had geen personeel, waar zij speciaal voor gekozen hadden om zo in hun vrije tijd niet gestoord te kunnen worden. Het huis was niet echt groot van opzet, maar wel van alle gemakken voorzien. Rond het huis lag een grote tuin die aan de achterkant eindigde op de rand van een klif. Hiervandaan leidde de houten trap zigzaggend langs de dertig meter steile rotsen naar beneden.

Op het moment dat zij de trap afdaalden naar het strand, had de duisternis plaats gemaakt voor de nacht. Toch was het niet echt donker, omdat er een volle maan aan de hemel stond. Onder aan de trap lieten ze hun schoenen staan en liepen naar de vloedlijn. Elaine spreidde een kleed uit en beiden gingen er op zitten. Bruce op zijn beurt opende een fles port en schonk twee glazen vol. Ze nam een flinke slok en kroop dicht tegen hem aan.

Terwijl ze naar de zee zat te staren vroeg ze: 'Wat denk jij Bruce? Moeten we wachten tot woensdag, of kunnen we al eerder naar Oakland?'

'Ik denk dat we morgen eerst maar moeten bellen naar het plaatselijke politiebureau en vragen hoe ernstig de kwestie in het rampgebied is. Ik denk niet dat dat nu zin heeft, omdat alle lijnen overbezet zullen zijn..., wat we ook kunnen doen is morgen langs het politiebureau van Carmel rijden. Dat praat wat gemakkelijker vind je niet?'

'Daar heb je gelijk in, maar heb je morgen niet een belangrijke afspraak?'

'Ik heb een afspraak, maar de belangrijkheid daarvan weegt niet op tegen deze ontwikkelingen.'

'Dank je, dat je met me mee wilt.'

'Hee, ik heb in de laatste jaren meegeholpen met de speurtocht. We hebben ons samen uit benarde situaties gered. Eén daarvan is deze en ik zal wederom aan je zijde staan.'

‘Dank je. Kom, drink je glas leeg, dan gaan we weer naar boven.’

Die nacht kon Elaine de slaap niet vatten. Dan weer staarde ze naar het open raam, waardoor zachte zeegeluiden naar binnen kwamen, dan weer naar Bruce die naast haar lag. Op zo'n moment, als ze naar hem keek realiseerde ze zich dat ze het getroffen had met zo'n echtgenoot. Ze draaide zich weer in de richting van het raam. Haar blik viel tegelijkertijd op de klok die op het nachtkastje stond. Het was drie uur. Voorzichtig kroop ze uit bed en sloop de slaapkamer uit. Zachtjes daalde ze de trap af naar de keuken. Deed het licht aan en liep naar de koelkast. Een pak melk werd tevoorschijn gehaald en overgegoten in een pannetje.

Met een gloeiendhete beker melk en een wollen deken liep ze naar de woonkamer. Het licht liet ze uit. Ze opende de schuifpui en ging in een stoel op het terras zitten, met de deken om haar heen geslagen. Voorzichtig begon ze van de hete melk te drinken. Het was nog steeds helder en het leek alsof er meer sterren aan de hemel stonden dan gewoonlijk. Het deed haar denken aan vroeger. De periode waarin de ellende begonnen was.

Hoofdstuk 2

Interlaken, Zwitserland winter 1976

Het liep tegen het einde van het jaar, wat goed te merken was in Interlaken. Deze stad vormde het middelpunt van het deelkanton Berner Oberland en was tevens het middelpunt van Zwitserland. De eeuwenoude stad die in het verre verleden gesticht was door monniken die het toendertijd 'Inter Lacus' noemden, wat 'tussen de meren' betekende. Een toepasselijke naam, omdat de stad op een delta was gebouwd tussen de Thuner- en de Briënzersee in. Ieder jaar trok Interlaken weer meer vakantiegangers dan de jaren ervoor. Het was dan ook niet vreemd dat er hotels als paddestoelen uit de grond schoten, alsmede restaurants en souvenirwinkeltjes waar reizigers aandenken konden kopen zoals koeienbellen, chocolade en de over de hele wereldbekende uurwerken.

In het midden van de stad stond het grootste hotel: 'Hotel Victoria Jungfrau'. Een statig vijf sterrenhotel dat reeds in de negentiende eeuw roem had vergaard onder de gefortuneerde gasten die het aantrok. Vandaag de dag werden er naast de hotelkamers tevens luxueuze appartementen verhuurd op de bovenste etages. Woningen die meestal permanent werden bewoond en alleen door middel van een privélift te bereiken waren.

De ochtend was inmiddels grotendeels verstreken toen de laagstaande winterzon moeizaam boven de zuidelijke bergen omhoog kroop en het dunne laagje sneeuw dat de vorige avond was gevallen deed glinsteren. Zo ook de sneeuw op het dak van de Rolls Royce die door de poort van het hotel de straat op reed en langzaam snelheid begon te maken. Na vijf minuten bereikte de Rolls Royce in een voorname buitenwijk van Interlaken een huis omringd door hoge dennenbomen en een stenen omheining. Op de smeedijzeren toegangspoort hing een naambordje dat luidde 'Herr Doctor H. Schubert'. De chauffeur belde aan en sprak kort enkele woorden door de intercom. Hij nam weer plaats achter het stuur waarna de poort automatisch openging. Hij draaide de oprijlaan in en stopte na enkele meters voor de deur van de praktijk. Hij stapte uit de wagen en opende het achterportier. Een vrouw, gehuld in een lange bontmantel en bijpassende bontmuts, stapte uit en vroeg

hem te wachten alvorens ze naar de voordeur liep. Bij de receptie meldde zij zich aan en begon zich te ontdoen van de mantel. Het was een jonge elegante vrouw van midden twintig. Bij het afzetten van de muts kwam haar blonde haar tevoorschijn dat golvend over haar schouders viel.

Nadat ze plaats had genomen in de wachtkamer, pakte ze een tijdschrift van de salontafel en begon er ongeïnteresseerd in te bladeren. Haar blik zo nu en dan afwendend in de richting van de klok die aan de wand hing. Na tien minuten kwam er een verpleegster de wachtruimte binnen en vroeg: 'mevrouw Penticton? Wilt u mij volgen?' Samen liepen ze door een lange gang en sloegen aan het einde daarvan rechts. Voor één van de deuren bleef de verpleegster staan en klopte zachtjes aan. Vanuit de kamer riep een stem: 'Binnen'. Ze opende de deur en liet mevrouw Penticton binnen, waarna ze de deur weer achter haar sloot.

'Hallo Susan, hoe gaat het met jou?'

'Ik denk dat jij me dat beter kunt vertellen, nietwaar?'

'Daar heb je gelijk in, maar heb je verder nog noemenswaardige problemen ondervonden?'

'Nee eigenlijk niet. Alleen dat de baby zich zo nu en dan flink uitleeft.'

'Ja, dat kan voorkomen. De ene is nu eenmaal voor de geboorte al vrij actief, al hoeft dat niets te zeggen over zijn latere ontwikkelingen. Je moet maar zo denken, het is meestal beter dat je wat voelt dan wanneer het helemaal niets van zich laat horen.'

'Daar heb je gelijk in.'

'Kom, dan zullen we dat bezige ventje of meisje even onder de loep nemen. Het zal vermoedelijk één van de laatste keren zijn, want het duurt niet lang meer, hè. Zie je erg op tegen de bevalling?'

'Ik zie het meer als een bevrijding van een zware last. In de vorm van gewicht bedoel ik dan', zuchtte ze.

'Dat kan ik me voorstellen. Hoe gaat het trouwens met David?'

'Goed hoor, alleen is hij de laatste tijd veel weg voor zaken.'

'Ja, dat is het nadeel als je een eigen bedrijf hebt, je blijft werken. Maar je man heeft zo nu en dan toch wel een vrije dag?'

'Ja, dat gunt hij zichzelf wel. Op zo'n dag neemt hij me altijd mee naar één van de talrijke mooie plekjes hier in de

omgeving. Zo zijn we enkele maanden geleden nog naar het Saxetental geweest en zijn we richting de Morgenberghorn gelopen. Daar ben jij vast ook wel eens geweest.'

'Een aantal jaren geleden voor het laatst, met een collega. We waren van plan de berg ernaast te bedwingen, maar werden onderweg overvallen door slecht weer.'

'Ja dan houdt het op niet waar? Het weer moet wel een beetje meewerken.'

'En helaas heb je dat niet altijd voor het zeggen. Zo Susan, de controle zit er weer op.'

'En, ziet het er goed uit?'

'Prima. Het kan niet beter, dus maak je vooral geen zorgen meer, het komt allemaal in orde.'

'Mooi zo, dan zie ik je weer over twee weken. Dezelfde tijd?' 'Ik denk het wel, maar vraag voor de zekerheid nog maar even aan mijn assistente. Ik dacht dat de afspraak inmiddels al in de agenda staat.'

'Dat zal ik doen.'

'Alvast prettige feestdagen en ga er lekker op uit. Wat frisse berglucht zal je goed doen.'

'Ik zal je raad opvolgen. Tot ziens Heinrich.'

'Tot ziens Susan.'

Susan verliet de praktijk en stapte weer in de Rolls Royce die nog voor de deur stond te wachten. Eenmaal teruggekomen bij hotel 'Victoria Jungfrau' liep Susan langs de receptie om te vragen of er nog post voor haar was. De receptionist overhandigde haar op zijn beurt een klein stapeltje.

Rekeningen, rekeningen en nog eens rekeningen dacht ze bij zichzelf. Hierop was echter één uitzondering. Ze trok de envelop, waar haar oog op was gevallen, uit de stapel. Deze droeg een Russische postzegel en het adres op de achterzijde was tevens in die taal geschreven vermoedde ze.

'Kan ik u nog ergens mee van dienst zijn?', vroeg de receptionist in perfect Engels. Hij had haar gadegeslagen toen zij vluchtig door de post was gelopen terwijl ze nog aan de balie stond. De jongeman, van Zwitserse afkomst, had zich de Engelse taal eigen gemaakt tijdens een stage in Groot-Britannië. Hij was de enige, op David na, die haar in het hotel in het Engels aansprak. Enkele maanden geleden toen hij in het hotel was komen werken had hij haar gevraagd, toen hij erachter was gekomen dat ze van oorsprong uit Australië

kwam, of zij er bezwaar tegen had wanneer hij haar in het Engels aansprak. Susan vond het heerlijk om in haar eigen taal te spreken, ook al was haar Duits vloeiend. Je blijft toch telkens terugkeren naar je 'roots' had ze de jongen eens uitgelegd en op deze manier kon hij zijn Engels wat bijhouden. 'Nee, dank je', zei ze met een glimlach en ging met de privélift naar de bovenste etage.

In haar appartement aangekomen begroette ze de huishoudster, die vroeg of ze nog iets nodig had. Met een kop hete koffie ging Susan in een luie stoel voor de schuifpui naar het balkon zitten. De zon, die inmiddels haar hoogste punt had bereikt zorgde voor de nodige verwarming terwijl ze genoot van het schitterende uitzicht op de Berner Alpen. Naast haar lag de post. Ze vroeg zich nog steeds af wat die Russische brief te betekenen had. Hij was gericht aan David waarop ze besloot hem niet te openen. Voor zover ze wist hadden ze beiden, David noch zichzelf, geen familie of bekenden in de Sovjet-Unie wonen. Ook op het zakelijke gebied wist ze dat er met dit land geen onderhandelingen werden gedaan. Ze legde de post opzij en dronk haar koffie op.

De avond was inmiddels ingetreden toen Susan het rammelen hoorde van sleutels. Ze liep naar de deur, maar voor ze die bereikt had ging deze al open en stapte er een stevig gebouwde man naar binnen.

'Hallo David', zei ze en gaf hem een zoen.

'Hallo, ik heb wat voor je meegebracht.' David draaide zich om en liep terug de gang op. Het duurde niet lang voor hij weer tevoorschijn kwam. In zijn hand hield hij een grote kerstboom.

'Dat werd wel eens tijd, hè', zei David lachend. 'Ze waren al bijna uitverkocht.'

'Je bent een schat', zei ze en gaf hem een zoen op z'n wang.

'Als jij de boom nu voor de schuifpui zet, dan pak ik de doos met kerstversiering.'

'Doe je wel voorzichtig.'

'Je kent me toch. Ik weet wat ik wel en niet kan doen. Hup, schiet op. Hoe eerder de boom klaar is, des te gezelliger.'

'Ja baas.'

De boom, die inmiddels stond te pronken voor het raam had een goudkleurige gloed gekregen nu de elektrische kerstverlichting was aangestoken. Susan lag in Davids armen

voor de open haard. Tevreden keek ze naar de voltooide boom. Hij was nog mooier dan die van het jaar daarvoor beweerde ze. David kon het zich niet meer voor de geest halen, maar stemde met haar in. Hij wreef zachtjes over Susan haar buik.

‘Hoe was het vandaag bij dokter Schubert?’

‘Goed! Heinrich zei dat de mogelijke complicaties waar in eerste instantie nog sprake van was niet meer aanwezig zijn. Hij denkt dat onze baby rond de berekende dag geboren zal worden. Nog een maandje wachten dus.’

‘Wanneer heb je weer een afspraak met hem?’

‘Over twee weken’, zei ze, waarna ze haar glas leeg dronk.

‘Het kan zijn dat ik er dan niet ben. In Interlaken bedoel ik.

Rond die tijd zijn er namelijk belangrijke besprekingen met een mogelijke afnemer van een luxe jacht. Hier moet ik bij zijn.’

‘Waar heb je die afspraak?’

‘Bij de koper zelf. Hij is een rijke Lord uit Engeland en heeft gevraagd de besprekingen in zijn castle te laten plaatsvinden in de buurt van York.’

‘Ik mag hopen dat je wel weer snel terugkomt’ zei ze een beetje beteuterd en wierp een blik op haar buik.

‘Natuurlijk. Als het even kan blijf ik maar één nacht weg.’

‘Dan is het goed. O ja, er is vandaag nog post gekomen’. Ze stond op en liep naar het bureau in de hoek van de kamer. Terwijl ze terugliep bladerde zij vluchtig door het stapeltje en griste er de bewuste enveloppe uit. ‘Hebben wij bekenden in de Sovjet-Unie wonen of doen we er zaken mee?’

‘Hoe kom je daar nu weer bij?’

‘Nou, er is een brief voor je gekomen uit dat land.’

‘Laat maar eens zien.’

Susan gaf hem de brief. Hij fronste zijn wenkbrauwen en scheurde hem open. Uit de envelop kwam een gelige brief. David draaide hem een keer om.

‘Ik weet het alweer. Het heeft wel met de zaak te maken. Sinds kort zijn wij namelijk bezig met potentiële klanten in Moskou.’

‘En je zegt net...’, wilde Susan vragen maar werd door hem onderbroken.

‘Ja, sorry, ik had mijn gedachten er even niet bij. Ikzelf heb er niet al te veel mee te maken. Dat wil zeggen, ik heb eigenlijk alleen maar een lijntje uitgegooid, om te kijken of de Russen

misschien in onze producten geïnteresseerd zijn. In deze brief staat...'

'Hoezo, 'in deze brief staat', jij kan toch geen Russisch lezen?'

'Nee natuurlijk niet, wat ik wilde zeggen was dat deze brief uitsluitend zal geven over hoe zij er over denken. Ik zal hem morgen gelijk laten vertalen.'

'Houd je me wel op de hoogte van alle lopende zaken, nu ik niet meer op de zaak ben? Als ik straks weer terugkom wil ik niet voor allemaal raadsels komen te staan. Als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Natuurlijk, dat weet ik toch. Jij hebt immers de voorlopige zeggenschap over USYBA gekregen na dat ongeluk van je vader.'

'David, zeg zoiets niet. Je weet dat ik het anders had gewild en dat mijn vader nog in leven zou zijn.' Voorzichtig veegde zij een traan weg die over haar wang gleed.

'Zo bedoelde ik dat niet, dat weet je. Maar', begon David aarzelend, 'je moet je over het verlies van je vader heen proberen te zetten. We kunnen het verleden nu eenmaal niet terugdraaien.'

'Maar waarom heeft de politie zes maanden na het ongeluk nog steeds geen oorzaak kunnen vaststellen, laat staan mijn vader te hebben gevonden?', zei ze enigszins geïrriteerd, boos omdat het allemaal zo lang duurde.

'Sorry, maar daar kan ik net zomin een antwoord op geven. Ik zal morgen nog eens langs de hoofdcommissaris gaan. Ik betwijfel of ze trouwens al verder zijn gekomen. Ze hadden het ons immers al lang laten weten.'

'Je zult wel gelijk hebben David. Kom, laten we naar bed gaan.'

De lichten in het appartement werden gedoofd. Het enige licht dat zich nog door de ramen van de woonkamer naar binnen drong was dat van de volle maan, die weerkaatste in de kerstballen van de dennenboom. Buiten was de rust in Interlaken weergekeerd. Zo nu en dan verstoord door een goederentrein die zich een weg baande door de slapende stad. Het was een koude nacht. In de verte pakten donkere wolken zich samen en het leek er naar uit te zien dat het zou gaan sneeuwen.